

ДЪДОВАТА ЛЮБЕНИЧКА

Единъ дѣдо и една баба били много бедни. Имали си само една нивичка. Всѣка година нивата имъ раждала чудно хубава златна пшеница. Съ нея се прехранвали.

Една пролѣтъ дѣдото рекълъ на бабата:

— Бабо, тая година не ща пшеница. Ще посадимъ любенички.

— Що думашъ, старче! Шегувашъ ли се?

— Не се шегувамъ, бабо. Доядоха ми се любенички. Всички хора иматъ бостани, само ние нѣмаме. Искамъ бостанъ!

— Леле старче, тукъ бостанъ не ще поникне!

— Мълчи, бабо, азъ повече зная отъ тебе.

И каквото намислилъ дѣдото, това и направилъ. Насадилъ бостанъ. А бабата се разсърдила и цѣло лѣто не отишла да види бостана.

Дошло време за беритба. Заскърцали ко-

литѣ на съседитѣ, пълни съ любеници и пжпеша. Тогава дѣдото рекълъ:

— Бабо, хайде и ние да беремъ бостана.

Впрегналъ дѣдото колата.

— Бре, — рекла си бабата, — цѣла кола впрѣга. Трѣбва много плодъ да се е родилъ.

Стигнали бостана. Разтупало се бабиното сърдце. Дояли се и на нея сладки пжпеша и любенички. Тръгнала тя изъ лехитѣ. Гледа, гледа, нищо не вижда. Само една малка любеничка колкото бебешка глава!

— Леле дѣдо, — извикала тя, — окрали сж ни.

— Не сж ни окрали, бабо. Само това се родило.